

CAPITOLUL 1

Într-o cameră înaltă și răcoroasă dintr-o țară fierbinte, fierbinte, un băiat somnoros se mișcă și-și trase nasul. Charlie Ashanti, salvatorul leilor, supraviețuitorul naufragiului, veteranul cercului, fiul savanților inventatori ai medicamentului împotriva astmului și vorbitor de Felină, limba pisicească, dormea de trei zile – perfect destins. În ultimele luni, fusese urmărit prin toată Europa, redase șase lei scăpați de la circ căminului lor african, salvase o creatură preistorică clonată, asistase la o revoluție, trăsesse un pumn dușmanului său privindu-l cum o ia la goană și, în final, îi găsisse pe părinții lui răpiți de cel care îl căutase cu disperare. Cu alte cuvinte, era un băiat fericit, care tocmai începuse să se miște și să se întindă în pat, după o binemeritată și reconfortantă odihnă.

Și, în timp ce se întindea, își dădu seama că ajungea cu picioarele mult mai aproape de capătul patului. De obicei, de-abia ajungea la jumătatea patului, nici vorbă să atingă capătul, mai puțin dacă se apropia singur de tăblie. Crescuse. Era încântat.

– Mami! strigă el. Pot să ating capătul patului!

După multe aventuri, Charlie și părinții lui se reuniseră în sfârșit într-un hotel deosebit de frumos numit Riad el Amira, din orașul Essaouira, de pe Coasta Barbară a Marocului. Acum era aproximativ ora șase dimineața și Charlie fusese trezit de atingerea ușoară pe față a unei raze de lumină piezișe și timpurii.

– Mami! strigă el din nou.

Din celălalt pat se auzea sforăitul inconfundabil al mamei, care adormea repede și nu se trezea pentru nici un motiv mai puțin întemeiat, decât poate casa în flăcări, în care caz ar vedea ea ce ar putea să facă. Tata sforăia și el. De fapt, toată atmosfera vibra blând de forța sforăitului său.

– Trebuie să mă măsoar! mai strigă Charlie. Am crescut!

– *Mmmm*, răspunse mama.

„Tipic, reflectă Charlie. Nu ne-am văzut de luni întregi, am trecut prin atâtea și ei nu vor decât să doarmă. Hmmm!“ (Pentru că dormise, n-avea de unde să știe că ei îl veghează în permanență, plini de afecțiune, dorind cu ardoare ca el să se trezească și să le povestească aventurile prin care a trecut, dar incapabili să se hotărască să-l scoale din somn.)

Oricum, acum Charlie se trezise și se duse să-și privească părinții dormind. Ce adorabili erau, Magdalen și Aneba, ghemuiți așa cu capetele pe pernă. Zâmbi. Trecuseră și ei prin atâtea!

„E destul timp“, gândi el vesel, hotărând să nu-i trezească. În loc de asta, se îmbracă – cineva îi pregătise o nouă pereche de pantaloni trei sferturi și un tricou – și, cum era răcoare, se strecură în jacheta uzată de la circ, pe care o purtase tot timpul, chiar din noaptea evadării lui și a leilor. Galoanele aurii își pierduseră luciul din cauza sării

și jumătate din nasturi lipseau, totuși îi plăcea foarte mult. El și jacheta trecuseră împreună prin atât de multe!

Coborî în curtea pustie a hotelului. Murea de foamă. De asemenea, voia să-l găsească pe Serghei, motanul alergic și plin de jeg, prietenul lui, care, deși nu era nici pe jumătate așa de rău cum arăta, părea totuși destul de rău pentru a fi alungat din hotel. Charlie nu avusese ocazia să-l caute – ei bine, oare de cât timp dormea? Pesemne de zile întregi. Ar fi trebuit să meargă cu ai lui să bea o cafea drept mic dejun. Charlie voia să se ducă în locul unde îi vorbise cameleonul în pisicească.

Serghei stătea pe aleea îngustă și se scărpinga de colțul clădirii. Arăta ca și cum stătuse treaz toată noaptea. În vreun bar. Cu răufăcătorii. Blana lui neagră stătea linsă pe trupul scheletic, urechea de-abia se mai ținea (deși aceasta doar din cauza lui Charlie – o lipise prost la Veneția, după ce Serghei și-o pierduse într-o bătalie) și în lumina soarelui matinal coada lui părea mai golașă ca de obicei.

– Hei, Serghei! strigă Charlie.

– Domnul s-a trezit! răspunse Serghei cu accentul lui vesel, dar ironic, din nordul Angliei. Ce mai faci, Frumoasă Adormită? Ai tras un pui de somn? Te simți bine? Și ce mai fac stimații tăi părinți? Sunt întregi, nu-i așa? Mulțumesc că ți-ai dat osteneala să mă ții la curent despre tot ce a mai fost, ce s-a mai întâmplat în acest ilustru stabiliment de unde am fost *alungat*. Totuși, să nu-ți închipui că am colindat patetic sau m-am apropiat mistuit de dor pentru a afla buletinul tău medical! În mod evident, după ce tocmai am traversat Europa pe vapor alături de tine și de ceata ta de feline foste vedete de circ, ultimul lucru de care aveam nevoie era să mi se spună ce s-a mai întâmplat...

– Încetează să te mai vâicărești, Serghei! îl opri Charlie, ciufulindu-i afectuos capul osos și plin de cicatrici. Nu s-a întâmplat nimic. Eu am dormit, iar părinții mei sunt bine.

Aici schiță o grimasă. Părinții lui erau bine! El era bine! Leii ajunseseră acasă, Serghei era aici, Rafi Sadler o tulise cu coada între picioare – sau cam așa ceva. Desigur, Rafi nu avea realmente coadă. Da, totul era în ordine!

– Ei bine, sunt încântat să aud asta, rosti Serghei și așa și era, deoarece, cu toate că afișa un comportament afectat și sarcastic, Serghei era totuși un cotoi cu adevărat loial și inteligent. Atunci ce avem la micul dejun?

– Omletă, pateuri, mango, croasant cu ciocolată, prăjituri, miere, pâine pe vatră, ulei de argan și mai mult mango, iaurt... enumeră Charlie înfometat.

– Capete de pește, rosti Serghei hotărât. Trag acum o fugă până-n port și fac rost de câteva. Ne vedem la cafea într-un minut.

Magdalen încă picotea, când își dădu seama că Charlie îi vorbea.

Se rostogoli pe o parte și se uită în celălalt pat.

– Charlie? O Doamne, unde e?

Se dădu jos din pat, Aneba o striga deja de afară și în cinci minute erau la cafenea, unde Charlie asculta atent un cameleon mic și verde, așezat pe o plantă agățătoare de pe terasă, care îi explica cum naiba poate vorbi un cameleon în Felină.

– Eu sunt foarte cameleon, spunea ființa al cărei nume era Ninu. Nu numai prin culoare, ci în toate privințele!

– Charlie, strigă Magdalen, cu părul roșu ciufulit și cămașa botiță. Parcă tocmai coborâse din pat (ceea ce, desigur, așa și era). Nici nu-l observă pe micul interlocutor al fiului ei.

Charlie sări în sus și-o cuprinse în brațe.

– Bună, mami! o salută el.

Zâmbetul era prea larg pentru figura lui! Ea îl înlănțui la rândul ei cu brațele și-l ținu foarte strâns.

– Trebuie să ne întoarcem la hotel, zise ea. Nu ești în siguranță învârtindu-te pe aici. Hai!

Charlie îi aruncă o privire furișă.

– Dușmani, Charlie! continuă ea calmă, trăgându-l la umbră. Rafi! Corporația! Știu că pentru moment i-am văzut plecând, dar ei există totuși. Haide...

Exprimat astfel, își dădu seama ce voia să spună. *S-ar putea* ca Rafi să fie pe aici. Poate că terasa unei cafenele din principalul scuar al orașului nu era locul ideal unde să stea Charlie, chiar dacă soarele de-abia răsărise.

– Da, murmură el. Iartă-mă!

Îi aruncă lui Ninu o privire melancolică. Cameleonul părea că rânjește, cu gura lui lungă și largă. La ceafă i se forma o cută, iar ochii lui languroși priveau în direcții diferite.

– Haide, rosti din nou Magdalen, luându-l pe Charlie de braț și aruncându-i chelnerului, care venise să ia comanda, o privire încărcată de scuze. Știa cum era viața într-un astfel de orașel. Toată lumea observă totul. Charlie, adăugă ea, imediat ce se găsiră în siguranță pe o stradă lăaturalnică în drum spre hotel, *trebuie* să avem mare grijă. Toți.

În acel moment, lângă fluierul piciorului lui Charlie apăru Serghei jigăritul.

– E în regulă, nu mă mai aștepta, se tângui el. După ce mă ignori timp de trei zile, vii să iei micul dejun cu mine și apoi mă părăsești! De ce nu?

– O, taci din gură, Serghei, zise Charlie afectuos.

Magdalen se uită în jos. Desigur, știa că Charlie vorbește cu pisicile, dar nu se obișnuise niciodată cu asta.

– Hm... bună, Serghei, zise Magdalen și îi zâmbi. Uau!

Serghei îi găsisse pe ea și pe Aneba în Comunitatea Corporației unde îi aduseseră răpitorii lor. Îi eliberase, salvându-i. Magdalen se întreba cum să i se adreseze. Charlie îi spusese că pisicile pot să-i înțeleagă de obicei pe oameni, dar chiar și așa...

– Uau, repetă ea.

– Miau, răspunse Serghei, mișcându-și mustățile.

Suna foarte asemănător cu „uau“. Magdalen zâmbi.

Înapoi la hotel, Aneba îl strânse pe Charlie în brațele lui uriașe. Simți bătaia puternică a inimii fiului său și observă cât crescuse în înălțime și ce umeri lați avea.

– Bună, băiete, îl salută el. Mă bucur că te-ai trezit, dar, te rog, n-ai putea să faci în așa fel încât să rămâi prin preajmă? Să nu dispari imediat, iarăși, acum că te avem iar cu noi?

Micul dejun îi aștepta în curte.

– Cafea, ceru Magdalen.

– Și explicații, adăugă Aneba, adresându-i fiului său un zâmbet cât o casă de mare.

Erau atât de multe de spus! Charlie începu, în viteză, în timp ce părinții săi rămaseră cu gurile căscate:

– Ei bine, Rafi Sadler m-a răpit și eu am scăpat, și am venit după voi deoarece ați dispărut, și am ajuns pe *Circe*, vasul care ducea la Paris o trupă de circ, și m-am împrietinit cu leii, care erau drogați de tipul acela rău, dresorul de lei cu numele Maccomo, și eu i-am ajutat să fugă, și toți ne-am urcat în trenul de Veneția, deoarece acolo am crezut că sunteți voi și l-am întâlnit pe regele Bulgariei, și ne-am dus să stăm în *palazzo*-ul lui, doar că Edward, omul

lui, era cam ciudat și ne-a dat – pe mine și lei – dogelui, care era un fel de rege al Veneției, așa că a trebuit să fugim din nou și gondolierii ne-au ajutat, deoarece oricum ei încercau să scape de doge și Serghei – îl știți pe Serghei – da, ei bine, el – s-a înapoiat iar la Paris, iar lui Primo – leul cu colți-sabie, de altfel o specie dispărută, l-am întâlnit și pe el la Paris, fusese clonat dintr-o fosilă – Edward i-a dat aripi artificiale, astfel că toți venețienii au crezut că e leul Sfântului Marcu și acum e tot acolo, cu Claudio – el e gondolier și ne-a dat vasul cu propulsie solară cu care am venit aici, doar că am naufragiat și Maccomo și Rafi ne-au urmărit, iar eu am aflat despre Alergieni și cum ați fost răpiți voi, pentru că ați inventat un medicament contra astmului...

Magdalen îl privea fix, uluită.

– *Ce ai făcut?* Mai rar!

Aneba fu mult mai precis.

– Cum ai aflat de Alergieni? întrebă el.

– Nu știu, răspunse Charlie. Așa s-a întâmplat – într-un fel unele pisici erau mult mai alergenice decât altele și îi făceau iarăși astmatici pe toți copiii. Aceste pisici se luptau între ele, deoarece ajunseseră pe străzi fiind alungate din case de oamenii care nu-și puteau permite medicamente pentru puștii lor – apoi s-a dovedit că Serghei era unul...
Dar *cu voi* ce s-a întâmplat?

– Rafi ne-a înșelat, răspunse Magdalen, părând ușor jenată. Am fost imbarcați pe un submarin, apoi într-un camion. Am fost duși la... Tu știi despre Corporație, Charlie?

– Sigur că da, afirmă Charlie. Ei sunt cei care au încercat să vă oprească să mai folosiți medicamentul contra astmului. Ei l-au pus pe Rafi să vă răpească.

– Cum de știi asta? întrebă Aneba uimit.

– Piscicile mi-au spus, răspuse Charlie.

– Piscicile știau? întrebă Magdalen nerăbdătoare. Știu totul despre asta?

– Desigur, răspuse din nou Charlie, minunându-se ce-i nedumerește pe părinții lui. Știu că Alergienii au fost creați prin mutări genetice ca un mijloc de a îmbolnăvi copiii de astm, dat fiind că acum nu mai există mașini care să provoace declanșarea astmului, și mai știau și despre voi, și despre medicamentul acela – sunteți niște eroi! Piscicile vă găsesc formidabili.

În acest punct, în spatele mamei lui apără o frumoasă femeie cu părul roșu.

– Bună dimineața, Mabel, o salută Aneba. Ai dormit bine? Privește, în sfârșit s-a trezit și Charlie!

La vederea femeii, lui Charlie i se aprinseră antenele. Era uluit.

– Ce...! strigă el. Ce...! Ce face ea aici?

– Ți-au spus pisicile? întrebă Mabel. *Piscicile* ți-au spus? Ochii ei străluceau în timp ce-l fixa cu privirea.

Charlie o privi la rândul lui. Era cu desăvârșire confuz.

– Charlie, interveni Magdalen. Ea e mătușa ta, Mabel.

Charlie clipi. *Mătușa* Mabel? Nu era o mătușă – era Mabel Stark, dresoarea de tigri faimoasă în lumea întregă și un fel de prietenă a lui Maccomo.

– E sora mea, continuă Magdalen.

Îl privi atentă pe Charlie observând cum primește vestea. Charlie clipi din nou.

– Chiar poți să vorbești cu ele? mai întrebă Mabel.

– Stai jos, Mabel, zise Magdalen. E șocat. Vrei puțină cafea?

Charlie întâmpina mari probleme în a se obișnui cu situația prezentă. Ultima dată când o văzuse pe această femeie, era agățată într-un mod foarte prietenesc de cei

doi, cei mai mari dușmani ai lui, Maccomo și Rafi. Cum de a ajuns deodată aici – și să mai fie și mătușa lui? Cum de mama îi oferă cafea, și urmau să ia micul dejun împreună? Da, așa părea. Și-ar fi dorit să înceteze să se mai holbeze la el în felul acesta. Îi aruncă mamei o privire rugătoare.

– Mabel! o chemă Magdalen. Servește-te cu ceva. Cafea? Și lasă-l puțin în pace.

Intervenția păru că o trezește pe Mabel.

– O... o da, te rog, zise ea. Fără zahăr. Mulțumesc. Trase un scaun la masa lor și se așeză între Magdalen și Aneba.

– Poți să-i spui, rosti Magdalen. E în regulă.

De obicei Charlie nu vorbea oamenilor despre acest dar special al lui. Știau întotdeauna că nu era ceva ce trebuie afișat. Dar dacă mami spunea că e în regulă și dacă Mabel era mătușa lui... chiar dacă era și prietena lui Maccomo...

– Pot să vorbesc cu ele, afirmă el.

Ochii verzi ai lui Mabel sclipiră mărindu-se. Maccomo îi spusese că Charlie e vorbitor de Felină, dar nu îndrăznise să creadă.

– Vorbește-mi despre asta, zise Mabel, concentrându-se. Cum ai ajuns la așa ceva?

Chiar în timp ce puneă întrebarea, Charlie își dădu seama de ceva. Era geloasă – așa cum fusese și Maccomo când își dăduse seama. Asta îl făcu pe Charlie să se simtă puternic – maturii îl invidiau! Totodată, îl făcea să se simtă și nervos. Dacă voiau ceea ce posedă el, poate că ar putea încerca să i-l ia?

– Când eram mic, am fost zgâriat de un pui de leopard, în Ghana, zise el. S-a petrecut un fel de schimb genetic ciudat între sângele lui și al meu. Nu știu din ce cauză.